

sobota, 09.04.2022

Wielki Tydzień

Niedziela Palmowa

Wielki Tydzień został ustanowiony przez Kościół w celu przeżycia Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Jezusa. Rozpoczyna go Niedziela Palmowa. W tym dniu Chrystus wjechał uroczyście do Jerozolimy, aby dokonać misterium paschalnego. Kościół wspomina ten wjazd, błogosławiąc palmy, z którymi wierni w procesji przybywają na główną Mszę św.

Jan Ewangelista krótko i zwięźle relacjonuje to wydarzenie: „Nazajutrz wielki tłum, który przybył na święto, usłyszawszy, że Jezus przybywa do Jerozolimy, wziął gałązki palmowe i wybiegł Mu naprzeciw. Wołali: Hosanna! Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie oraz Król izraelski!” (J 12, 12-13). Uczestnicy powitania Jezusa słyszeli o wielkich cudach dokonanych przez Niego, zwłaszcza o niedawnym wskrzeszeniu Łazarza. Spodziewali się, że On ogłosi się Królem Izraela, wypędzi Rzymian i skończy się niewola narodu wybranego. Ożywieni tą nadzieją stali pod nogi osiołka niosącego Jezusa swe szaty i gałązki oliwne, wołając: „Hosanna synowi Dawidowemu! Król Izraela!”. Tradycja podaje, że w tym pochodzie brały udział również dzieci. One zwykle gromadzą się tam, gdzie dzieje się coś nadzwyczajnego, gdzie jest ożywienie. Nic więc dziwnego, że ochoczo i głośno witały wjeżdżającego Jezusa. To wszystko nie podobało się faryzeuszom, którzy zwrócili się do Jezusa z żądaniem: „Nauczycielu, zabroń tego swoim uczniom. Odrzekł: Powiadam wam: Jeśli ci umilkną, kamienie wołać będą” (Łk 19, 39-40).

O czym myślał Jezus podczas swego uroczystego wjazdu do Jerozolimy? Myślał zapewne o spełnieniu się proroctwa, które zapowiadało to wydarzenie. Ale znany Mu był także bliski już Wielki Piątek. Widział twarze tych, którzy niedługo będą wołać: „Ukrzyżuj Go!” (Mk 15, 13).

Wielki Czwartek

Po Niedzieli Palmowej liturgia Kościoła wprowadza nas w tajemnicę Wieczery Pańskiej Wielkiego Czwartku, który rozpoczyna Triduum Paschalne. Święte Triduum Paschalne Męki i Zmartwychwstania Pańskiego jaśnieje jako szczyt całego roku liturgicznego. Tak jak niedziela stanowi szczyt tygodnia, tak rok liturgiczny osiąga szczyt w uroczystość Paschy. Paschalne Triduum Męki i Zmartwychwstania Pańskiego rozpoczyna się Mszą Wieczery Pańskiej, a kończy się nieszporem niedzieli Zmartwychwstania (por. Kalendarz liturgiczny str. 124).

Jezus, zasiadając do swej ostatniej w życiu Paschy, wypowiedział znamienne słowa: „Gorąco pragnęłam spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał” (Łk 22, 15). Dlaczego? Bo ta Pascha obchodzona zawsze przez Żydów teraz stała się „Paschą Przedziwną”. Bo był to dzień pożegnania i rozstania się z Apostołami. Dzień okazania wzruszającej miłości i pokory Syna Bożego. Dzień ustanowienia Eucharystii i kapłaństwa.

Nad chlebem i winem, pokarmami tradycyjnymi dla Żydów, spoczęło Jezusowe błogosławieństwo i słowa przemiany: „Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje. Następnie wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, dał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja Krew Przymierza” (Mt 26, 26-28). Po raz pierwszy w niepojęty, tajemniczy sposób Bóg Człowiek stał się pokarmem dla ludzi.

Ojciec Święty w swej ostatniej encyklice O Eucharystii w życiu Kościoła mówi o wielkim eucharystycznym zdumieniu nad tym, co się stało na Ostatniej Wieczery. Przedziwna była ta Wieczera, bo będzie trwała do końca świata i każdy może brać w niej udział. Przedziwna była, bo Chrystus ustanowił na niej kapłaństwo. Nakazał powtarzać, uobecniać Eucharystię jako Ofiarę i Ucztę. „To czynicie na Moją pamiątkę” (Łk 22, 19). Dziś wszyscy kapłani wypełniają to polecenie, sprawując Najświętszą Ofiarę. Kapłaństwo jest uczestniczeniem w kapłaństwie

To wszystko dokonało się w Wielki Czwartek na tle zdrady Judasza. Tak będzie do końca świata z tą „Przedziwną Wieczerzą”. Będzie Eucharystia, będzie kapłaństwo i Kościół, „którego bramy piekielne nie przemogą”. Ale będą zdrady i odstępstwa, bo gdzie jest człowiek, tam będzie także słabość i grzech.

Wielki Piątek

Wielki Piątek jest jedynym dniem w roku, w którym nie jest sprawowana Ofiara Mszy św. W dniu śmierci Jezusa, który złożył Ojcu Ofiarę ze swego życia, Kościół nie chce sakramentalnie uobecnić tej Ofiary. Każe nam kontemplować Mękę i Śmierć Jezusa na krzyżu.

Liturgia Wielkiego Piątku składa się z czterech części: liturgii Słowa, adoracji Krzyża, Komunii św. i procesji do grobu. „Bolesna śmierć Chrystusa nie była owocem przypadku czy zbiegu nieszczęśliwych okoliczności. Należy ona do zamysłu Bożego, jak wyjaśnia Żydom w Jerozolimie św. Piotr w swojej pierwszej mowie w dniu Pięćdziesiątnicy: Jezus został wydany „z woli, postanowienia i przewidzenia Bożego” (Dz 2, 23) Sprawcami Męki i Śmierci Chrystusa byli wszyscy grzesznicy. „Kościół nie waha się przypisać chrześcijanom największej odpowiedzialności za Mękę Jezusa, którą zbyt często obciążali jedynie Żydów” (KKK 598). Św. Franciszek z Asyżu mówi: „To nie złe duchy ukrzyżowały Go, lecz to ty wraz z nimi Go ukrzyżowałeś i krzyżujesz nadal przez upodobanie w wadach i grzechach”.

Na Golgocie stały trzy krzyże. Byli tam najgorsi na świecie i Najświętszy. To, co świat odrzuca i czego się boi. Odrzuca zbrodniarzy, terrorystów, ale boi się też świętości, którą uważa za nieosiągalną dla siebie i dlatego chce żyć swoimi prawami. Popatrzmy na łotrów. Jeden myśli tylko o sobie, o swoim cierpieniu: bluźni, przeklina, ma pretensje do wszystkich z Jezusem włącznie, tylko nie do siebie. Drugi myśli nie tylko o sobie: „My przecież sprawiedliwie cierpimy, ale On nic złego nie uczynił” (por. Łk 23, 41). Zwraca się do Jezusa: „Wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa” (Łk 23, 42). Co go nawróciło? Nie cuda czy nauki Jezusa, ale Jego godność przy krzyżowaniu, modlitwa za oprawców i nieprzyjaciół. A także Jego testament z krzyża przekazujący nam swą Matkę - Matkę Odkupiciela. I słyszy słowa Jezusa: „Dziś będziesz ze mną w raju” (Łk 23, 43). Wspaniałe i ważne słowa mówiące o Bożym Miłosierdziu, o istnieniu nieba. Niech udział w liturgii Wielkiego Piątku pozwoli nam bardziej zbliżyć się do Zbawiciela, ukochać Jego Mękę i przyjąć dar Odkupienia.

Wielka Sobota

Wielka Sobota jest dniem szczególnym, w Kościele trwa nastrój przeżywania Paschy. Wierni przynoszą do poświęcenia pokarmy wielkanocne i modlą się przy grobie Pańskim, gdzie Jezus jest ukryty pod zastoną chleba. To wszystko przypomina prawdę, że Jezus po swej śmierci był złożony w grobie. Złożyli Go tam w swoim grobie Józef z Arymatei i Nikodem.

Apostolski Symbol wyznaje zstąpienie Chrystusa do piekieł. Krainę, do której zstąpił Jezus, Pismo Święte nazywa Szeolem, Hadesem. Ci, którzy się tam znaleźli, byli pozbawieni możliwości oglądania Boga. Jezus doświadczył śmierci tak jak oni i Jego dusza dołączyła do nich w krainie zmarłych. „Zstąpił tam jednak jako Zbawiciel Odkupiciel, ogłaszając dobrą nowinę uwięzionym duchom” (por. 1P 3, 18-19).

Liturgia Wielkiej Soboty zaczynająca się po zachodzie słońca jest Wigilią Paschalną mówiącą już o Zmartwychwstaniu Pana. Składa się ona z czterech części: liturgii światła, liturgii Słowa, liturgii chrzcielnej i liturgii eucharystycznej.

Po narodzeniu Chrystusa w stajni betlejemskiej anioł z nieba wzywał ludzi do radości. W Wielką Sobotę człowiek wzywa aniołów we wspaniałym hymnie Exultet do radości ze Zmartwychwstania Pana. Cały Kościół, ogłaszając Przejście Pana ze śmierci do życia w uwielbionym ciele, zbawcze wydarzenie dotyczące wszystkich ludzi - raduje się, śpiewając wielokrotnie Alleluja i wzywa każdego wierzącego do radosnego chwalenia Boga.

/niedziela.pl/